

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 16.11.2022 r. uprawniona E. F. – reprezentowana przez adwokata, wniosła o zabezpieczenie roszczenia o nakazanie obowiązanemu Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie dopuszczenia uprawnionej do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących jej z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie w II Wydziale Karnym, w szczególności do wykonywania funkcji orzeczniczych sędziego w II Wydziale Karnym poprzez:

- nakazanie obowiązanemu Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie na czas trwania postępowania dopuszczenia uprawnionej E. F. do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących uprawnionej z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sadu Apelacyjnego w Warszawie II Wydziału Karnego, w tym w szczególności:

- uwzględnienie uprawnionej jako sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w wyznaczaniu terminów posiedzeń oraz przydzielaniu spraw w II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zgodnie z ogólnymi zasadami

- zaniechanie aktów skutkujących niedopuszczeniem uprawnionej jako sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie do wykonywania obowiązków służbowych, w tym w szczególności wykonywania funkcji orzeczniczych w II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w Warszawie

- zaniechanie wszelkich innych działań, które skutkowałyby pominięciem uprawnionej, jako sędziego w wyznaczaniu terminów posiedzeń oraz przydzielaniu spraw w II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w Warszawie, na zasadach ogólnych.

Uprawniona wniosła również o wyznaczenie terminu dwóch tygodni na wniesienie pozwu zgodnie z przepisem art. 733 kpc oraz o zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu zabezpieczającym według norm przepisanych.

W obszernym uzasadnieniu pełnomocnik uprawnionej m.in. podniósł, że obowiązany nie dopuszcza uprawnionej do wykonywania obowiązków służbowych na jej stanowisku pracy tj. na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie w II Wydziale Karnym, powołując się na decyzję Zastępcy Prezesa tego Sądu. Zarzucił, że przeniesienie uprawnionej przez obowiązanego z II Wydziału Karnego do innego wydziału sądu (III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) nie znajduje oparcia w przepisach ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych. Obowiązany m.in. nie wziął pod uwagę prawie 30 letniego stażu pracy uprawnionej w procedurze karnej (w tym jednego z najdłuższych w tym wydziale), specjalizacji, potrzeb wymiaru sprawiedliwości, braku potrzeby wzmocnienia kadrowego III Wydz. Pracy i (...) i faktycznych potrzeb Wydziału II Karnego.

Pełnomocnik uprawnionej podniósł, że przeniesienie uprawnionej nosi znamiona represji i jest oczywiście bezprawne.

Pełnomocnik uprawnionej wskazał, że ma ona interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia ponieważ prawomocne rozstrzygnięcie w sprawie o dopuszczenie do wykonywania obowiązków służbowych może być wydane nawet za kilka lat, tym samym przez taki okres nie będzie mogła wykonywać swoich obowiązków służbowych w II Wydziale Karnym, w tym w okresie poprzedzającym to rozstrzygnięcie. Tym samym brak zabezpieczenia poważnie utrudni oraz co najmniej częściowo uniemożliwi osiągnięcie celu postępowania. Nadto wskazał, że każdy dzień istnienia stanu niemożności wykonywania przez uprawnioną obowiązków służbowych w II Wydziale Karnym przekłada się na powstanie negatywnych skutków w zakresie praw i obowiązków uprawnionej, w tym prawa do pracy, prawa do ochrony godności.

Sąd zważył co następuje.

Na wstępie wskazać należy, że sąd podziela stanowisko uprawnionej co do tego, że w niniejszej sprawie zachodzi dopuszczalność drogi sądowej. Wynika to z art. 89 § 2 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych. Nadto, roszczenie o dopuszczenie do pracy może być dochodzone na drodze postępowania sądowego. Na powyższe wskazuje też utrwalona praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego, a podstawą tego roszczenia jest art. 22 § 1 kp nakładający na pracodawcę obowiązek faktycznego zatrudniania pracownika, co oznacza obowiązek faktycznego umożliwienia mu wykonywania przez niego pracy, czyli dopuszczenia do pracy.

W myśl art. 730 § 2 kpc sąd może udzielić zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania lub w jego toku.

Stosownie do treści art. 730¹ §1 kpc strona może żądać udzielenia zabezpieczenia, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Z kolei zgodnie z § 2 tego przepisu interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Pierwszą z ustawowych przesłanek udzielenia zabezpieczenia jest uprawdopodobnienie roszczenia. W doktrynie przyjmuje się, że aby roszczenie mogło zostać uznane za uprawdopodobnione, konieczne przede wszystkim jest przedstawienie przez uprawnionego takich twierdzeń faktycznych, z którymi wiąże się wystąpienie skutków prawnych. Ze względu na specyfikę postępowania zabezpieczającego jako przyspieszonego, odformalizowanego postępowania, przyjmuje się, że uprawdopodobnienie nie wymaga niepodważalnych dowodów istnienia roszczenia, jednak nie oznacza to, że każde twierdzenie uprawnionego o istnieniu roszczenia stanowi jego uprawdopodobnienie. Roszczenie jest uprawdopodobnione, jeżeli prima facie jest znaczna szansa na jego istnienie, co nie wyklucza tego, iż w świetle głębszej analizy stanu faktycznego i prawnego, sąd poczyni odmienną ocenę (postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie: z 27 kwietnia 2006 r. I ACz 468/08 - LEX nr 516571 i z 28 grudnia 2006 r. I ACz 1129/06 - LEX nr 516576). Wymóg uprawdopodobnienia, a nie dowiedzenia istnienia roszczenia, oznacza zwolnienie strony, obciążonej ciężarem takiego uprawdopodobnienia, z obowiązku zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 kpc). Do uprawdopodobnienia roszczenia nie jest natomiast wystarczające samo tylko przedstawienie gołosłownych twierdzeń co do okoliczności, które roszczenie to miałyby uzasadniać.

Z kolei osiągnięcie celu postępowania w sprawie w rozumieniu art. 730¹§2 kpc wiązać należy z rodzajem ochrony prawnej, której żąda strona w postępowaniu cywilnym.

O istnieniu podstawy zabezpieczenia można więc mówić wtedy, gdy bez zabezpieczenia ochrona prawna udzielona w merytorycznym orzeczeniu w sprawie okaże się niepełna.

W ocenie sądu uprawniona uprawdopodobniła roszczenie.

W świetle art. 22 a § 4 a ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych przeniesienie sędziego do innego wydziału wymaga zgody sędziego.

W myśl § 4b tego przepisu zgoda nie jest wymagana, jeżeli:

- przeniesienie następuje do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu (pkt 1)
- żaden inny sędzia w wydziale z którego następuje przeniesienie, nie wyraził zgody na przeniesienie (pkt 2)
- przenoszony sędzia jest przydzielony do wydziału, o którym mowa w § 2 (tj. wydziału ksiąg wieczystych oraz wydziału gospodarczego do spraw rejestru zastawów).

Co szczególnie istotne, z § 4c w/w ustawy wynika, że przy przeniesieniu sędziego do innego wydziału bez jego zgody w przypadku o którym mowa w § 4 b pkt 2 bierze się pod uwagę w szczególności staż pracy sędziów w wydziale, z którego następuje przeniesienie.

Z powyższego wynika zatem, że do przeniesienia uprawnionej do innego wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z innego zakresu, przepisy ustawy wymagają zgody sędziego, której uprawniona nie wyraziła. Uprawniona uprawdopodobniła, przedstawiając pismo wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie, że obowiązany zwrócił się do sędziów II Wydziału Karnego o wyrażenie zgody na przeniesienie do III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych celem wzmocnienia kadrowego. Skoro nastąpiło przeniesienie uprawnionej, należy przyjąć, że żaden inny sędzia Wydziału II Karnego nie wyraził zgody na przeniesienie.

W tej zatem sytuacji obowiązany winien był wziąć pod uwagę w szczególności staż pracy sędziów w wydziale z którego następuje przeniesienie.

W ocenie sądu uprawniona uprawdopodobniła, że ta ustawowa przesłanka przeniesienia nie została spełniona.

Na wstępie zwrócić należy uwagę, że powołany przepis nie wskazuje stażu pracy sędziów wydziału z którego następuje przeniesienie jako jedynej przesłanki oceny, o czym świadczy zwrot „w szczególności”.

Z przedstawionych dokumentów wynika, że uprawniona jest sędzią o niemal 30 letnim stażu pracy, o jednym z najdłuższych staży pracy wśród sędziów orzekających w II Wydziale Karnym, przy czym cała jej kariera zawodowa związana jest z orzekaniem w sprawach karnych. Już pełnienie obowiązków asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w Warszawie w roku 1996 zostało powierzone uprawnionej w wydziale karnym. W dalszej kolejności uprawniona orzekała w Sądzie Okręgowym w Warszawie, a następnie od 23.03.2017 r. w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie – w wydziałach karnych. Nadto pełniła funkcję Rzecznika Prasowego ds. Karnych w Sądzie Okręgowym w Warszawie. Współpracuje ze szkołą Prawa Procesowego A. E. od roku 2011 r. jako wykładowca z procesowego i materialnego prawa karnego. Wielokrotnie prowadziła zajęcia szkoleniowe z tej dziedziny prawa. Ponadto jest współautorką „Skryptu z prawa karnego”, a jej praca i zaangażowanie są oceniane bardzo wysoko.

Jak słusznie podnosi pełnomocnik uprawnionej, przeciwnik, kierując z dniem 22 sierpnia 2022 r. uprawnioną do wykonywania czynności w III Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nie powołał podstawy tej decyzji. Oparcie się na przepisie ustawy 22 a pusp pozwala na twierdzenie, że przeniesienie do innego wydziału sędziego, który nie rozpoznaje spraw z tego samego zakresu, przy braku zgody sędziego i w sytuacji, gdy żaden inny sędzia z tego wydziału nie wyraził zgody na przeniesienie, wymaga zastosowania przepisu

§ 4 c ustawy. Z zestawienia z innymi dokumentami przedstawionymi przez uprawnioną,

w tym np. pismem Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19.08.2022 r. do Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego, jak również z pismem Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego

w W. z 27.07.2022 r. skierowanym do prezesów niektórych sądów okręgowych na terenie kraju o możliwości delegowania do pełnienia obowiązków w II Wydziale Karnym tego Sądu, czy pismem Przewodniczącej III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 8.08.2022 r. (o braku potrzeby uzupełnienia obsady sędziowskiej) wynika, że podstawą przeniesienia uprawnionej do orzekania w III Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie była ocena jej pracy, dokonana przez przyzmat art. 22a § 4c ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych (w porównaniu z innymi sędziami Wydziału II Karnego dokonana w szczególności przy uwzględnieniu stażu pracy w wydziale, ani też wzgląd na specjalizację uprawnionej).

W związku z powyższym uznać należy, że istnieją dostatecznie uprawdopodobnione podstawy do uznania naruszenia przepisów ustawy o ustroju sądów powszechnych przy podjęciu przez obowiązane decyzji o przeniesieniu uprawnionej do innego wydziału bez jej zgody, a tym samym do wystąpienia przez uprawnioną z powodztwem o dopuszczenie do pracy.

W ocenie sądu uprawniona wykazała również interes prawny w zabezpieczeniu roszczenia.

W ocenie sądu zachodzi potrzeba udzielenia uprawnionej należytej ochrony prawnej, zanim uzyska ochronę definitywną, czy zanim zostanie osiągnięty cel postępowania

w sprawie w związku z którą następuje udzielenie zabezpieczenia. Należyta ochrona praw polega na usunięciu naruszenia lub zagrożenia praw uprawnionego. W literaturze podkreśla się, że w sprawach dotyczących roszczeń niepieniężnych konieczne jest uprawdopodobnienie, iż istnieje realne zagrożenie zaistnienia zmian w stanie faktycznym tego rodzaju, że ich późniejsze odwrócenie nie będzie możliwe, co w konsekwencji uniemożliwi wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia.

Sąd podziela stanowisko uprawnionej zawarte we wniosku. Zdaniem sądu słusznie uprawniona wskazuje, że zasadniczym celem postępowania, które zamierza wszcząć przeciwko obowiązanemu jest przesądzenie, że powinna zostać dopuszczona do wykonywania obowiązków służbowych zgodnie z treścią jej stosunku pracy tj. do orzekania w II Wydziale Karnym, a jednocześnie, aby nastąpiło to niezwłocznie. Prawomocne rozstrzygnięcie w tej sprawie może zostać wydane nawet za kilka lat, a przez cały ten okres nie będzie mogła wykonywać obowiązków służbowych w II Wydziale Karnym. Ewentualne prawomocne, korzystne dla uprawnionej orzeczenie nie usunie powstałych zmian.

Tym samym, w ocenie sądu brak udzielenia zabezpieczenia utrudni oraz co najmniej częściowo uniemożliwi osiągnięcie celu postępowania.

Pozbawienie uprawnionej prawa do wykonywania pracy zgodnie z jej wieloletnim doświadczeniem zawodowym, specjalizacją, stażem pracy, podważa jej pozycję zawodową, prawo do samorealizacji i jej godność, zatem powoduje skutki podobne do tych

z którymi wiążą się kary dyscyplinarne.

Nie sposób nie wspomnieć również o doniosłym znaczeniu zasady nieprzenoszalności sędziów w kontekście zasady nieusuwalności i niezawisłości sędziów.

Zgodnie z art. 755§1 kpc, jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W szczególności sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania. Zgodnie zaś z art. 730¹ § 3 przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni interesy stron lub uczestników postępowania w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należyłą ochronę prawną, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę.

Mając powyższe na uwadze sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia poprzez tymczasowe unormowanie sytuacji stron, w sposób wskazany w sentencji postanowienia. Sąd uznał, że ten środek zabezpieczenia zapewni należyłą ochronę interesu prawnego uprawnionej, nie obciążając jednocześnie obowiązanego. Uprawniona (tymczasowo) dopuszczona do pracy w II Wydziale Karnym świadczyć będzie pracę na rzecz obowiązanego pracodawcy, zgodnie ze swoim wieloletnim doświadczeniem w sprawach z tego zakresu prawa, wiedzą i umiejętnościami. Trudno zatem przyjąć, by powyższe stanowiło dla obowiązanego obciążenie ponad potrzebę, zwłaszcza w kontekście poszukiwania przez obowiązanego sędziów do orzekania w tym Wydziale na zasadzie delegacji.

Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 755 § 2¹ kpc w sprawach o zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych nie stosuje się przepisu art. 731 kpc, jeżeli zabezpieczenie jest konieczne dla odwrócenia grożącej szkody lub innych niekorzystnych dla uprawnionego skutków, co oznacza wprost możliwość zastosowania środka zabezpieczenia w tej sprawie.

W powołanych powyżej okolicznościach, udzielenie ochrony uprawnionej w sposób prowadzący do zaspokojenia roszczenia jest konieczne dla odwrócenia opisanych w treści uzasadnienia niekorzystnych dla uprawnionej skutków.

Termin na wytoczenie powództwa został określony na podstawie art. 733 kpc.

W punkcie 2 postanowienia sąd oddalił wniosek pełnomocnika uprawnionej o zasądzenie kosztów postępowania.

Z art. 745 kpc wynika, że o kosztach postępowania zabezpieczającego sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.